

De Gedachtenisviering en 1 Kor. 10:1-22

Elle Wiltjer

Ieder heeft zo z'n eigen verantwoordelijkheid en zienswijze wat betreft het wel of niet meedoen, eten en drinken, aan het vieren en verkondigen van de dood des Heren (1 Kor. 11:26), dat is duidelijk. Door wat ik schrijf wil ik dan ook niemand pressen om wel of niet mee te doen in wat voor zin of op wat voor manier ook. Ik breng slechts mijn mening naar voren.

Ik wil in het algemeen een lans breken in deze zaak, door 1 Kor. 10:1-22 aan te tippen, waar in vers 1-4 naar voren komt dat er een gemeenschappelijkheid bestond bij de natie Israel, hoewel er naast het gewone volk tevens een aparte priesterstam en priesterschap was. Ze waren allen in dezelfde situatie, nl. onder de wolk en vuurkolom (Exod. 13:21-22), ze gingen allen door de zee (Exod. 14:22-29), ze lieten zich allen in dit alles dus als het ware in Mozes "dopen", "onderdompelen", anders gezegd, ze werden "overgezet", "ondergebracht", "geplaatst" "in Mozes", terwijl ze allen hetzelfde geestelijke voedsel aten, het "manna" (Exod. 16:15, 35), en allen dezelfde geestelijke drank dronken (Exod. 17:6 en Num. 20:11), want zij dronken uit een geestelijke rots welke met hen mee ging op hun weg door de zee en door de woestijn, en die rots stelt de Christus, de Gezalvde, voor. Het voorschaduwde de Christus, Jezus (Joh. 6:48-59).

Er was gemeenschappelijkheid, zegt Paulus, niet de ene groep gelovigen wél en de andere groep gelovigen niet!

In de verzen 5-14 gaat Paulus dan in op wat er gebeurde met dat volk, nl. ze verlieten het goede pad en gingen de zijsporen op, met verderf tot gevolg.

In vers 15-22 (vooral vers 16-18) benadrukt Paulus dan het vieren van de dood van Jezus, waarin hij wederom het heeft over de gemeenschappelijkheid die er moet bestaan tussen de Christus, wiens lichaam en bloed als het ware gegeten wordt (net als het geestelijke voedsel en de geestelijke drank in de verzen 1-4) en degenen die van Christus zijn, degenen die in hem geloven. Hij stelt in vers 16 twee retorische vragen, nl. of de beker der dankzegging waarover de dankzegging wordt uitgesproken, een gemeenschap is, gemeenschap betekent, met het bloed van Christus, en of het brood dat gebroken wordt, een gemeenschap is, gemeenschap betekent, met het lichaam van Christus. Het antwoord is: Ja! Het antwoord ligt erin opgesloten.

Het was nl. zo dat als men in Israël een offer bracht en mee at van dat offer, men gemeenschap had met het altaar waarop het werd gebracht. Het eten van het offer was iets persoonlijks, én iets gemeenschappelijks. Het offer wat Jezus bracht is kennelijk een gemeenschapsoffer.

Zoals de Israëlieten állen werden "gedoopt" of "overgezet" of "ondergebracht" in Mozes, zo zijn alle christenen "gedoopt", overgezet" of ondergebracht" in Jezus als de Christus. Ook de christenen zijn allen in dezelfde situatie (Gal. 3:26-29).

Als wij dus drinken van de Beker des Heren (de vrucht van de wijnstok) en eten aan de Tafel des Heren (het ongezuurde brood), dán hebben wij daarin en daarmee gemeenschap met de Heer. Eten en drinken wij er niet van dan hebben wij daarin géén gemeenschap met de Heer en zijn offer. Dát volgt uit hetgeen Paulus zegt in het 10e hoofdstuk van 1 Kor.

Dit is wat ik begrijp van Paulus' uiteenzetting in 1 Kor. 10 over het gemeenschappelijke karakter van Jezus als de Christus en zijn op Golgotha gebracht offer, wat alle andere offers insluit en uitsluit, en daarmee de vergeving van onze zonden (Hebreeën heel hoofdstuk 10).

Het gaat bij het eten en drinken van het ongezuurde brood en de vrucht van de wijnstok niet over een van elkaar verschillende bestemming of bestaanswijze in de toekomst. Deze betekenis wordt er met de haren bijgesleept, maar daar moet mijns inziens niet aan gedacht worden. Het gaat om het opvolgen van een wens die onze Heer en Redder heeft uitgesproken vlak voordat hij werd gevangen genomen en gedood.

Het gaat om een geloofdaad (net als de doop) en het geloof in de vergeving van zonden door het geloof in Jezus en in zijn op Golgotha gebracht offer. Door ervan de eten en te drinken verkondigt, proclameert men aan God de Vader en aan Jezus, maar ook aan alle aanwezigen op zo'n Avondmaal bijeenkomst, of dat nu thuis is of in een gemeente-bijeenkomst, dat men wérkelijk in woord en daad erin gelooft.

Er wordt wel eens gewaarschuwd door sommigen dat men zich bij het Avondmaal een oordeel kan eten en drinken. En dat is ook zo (1 Kor. 11:27). Dat is als men, zoals de Korinthische broeders en zusters, niet onderscheidt wat "het lichaam" is. Wat is "het lichaam"? Mijns inziens is dat zowel het Lichaam en Bloed van Jezus, als de Gemeente als Lichaam. Door op de manier zoals de gemeente Korinthe te eten en te drinken dacht men niet aan de gemeenschappelijkheid en de gemeenschap met Jezus en met elkaar. Ieder voor zich deed maar wat. Dáár waarschuwde Paulus voor, en dát mocht niet.

Door tegenwoordig te onderwijzen dat het eten en drinken slechts voor een uitgezochte groep is, waarmee men andere gelovigen in feite uitsluit van deze gezamenlijke gemeenschap met Jezus' lichaam en bloed, begeeft men zich mijns inziens ook op glad ijs. Nergens wordt in de bijbel gezegd dat het offer van Jezus slechts geldt voor een aparte groep gelovigen, afgescheiden van de anderen.

Het is niet verboden om gewoon thuis het Avondmaal te vieren met een matze en rode wijn. Als men zich niet, of niet meer kan vinden in de uitleg die er gegeven wordt over een twee bestemmingenleer en het (volgens de WTGuitleg) daarmee verbonden wel of niet gebruiken van het brood en de wijn, waardoor men de JG vergadering niet meer bezoekt, dan hoeft dat niet te betekenen dat men dan ook maar het Avondmaal voorbij moet laten gaan. Het was immers een wens van onze Heer om zijn dood te gedenken! Het voldoen aan die wens is niet afhankelijk van anderen, maar van onszelf, want het gaat in het christen-zijn in de eerste plaats om de persoonlijke relatie met God de Vader en met Jezus Christus, en daarnaast met de medegelovige die dat zelf ook wil!